

BORDA RÉKA

Romulus és Remus

Lekezeltünk Atezzsal a sarkon. Szarkalábakat növesztett, amióta utoljára láttam. Olyan megereszkedett, bulldogszerű képe lett, mint apánknak volt, pedig én hasonlítottam rá jobban.

Teletömött hátizsákkal érkezett, amiből egy rúd szalámi lógott ki. Nem bírta ki, hogy ne ő tűnjön törődőbbnek. *Mi újság*, pillantott rám, majd végigmérte a meredek járdát. *Nem kell ezt*, válaszoltam. Rám sandított, megvonta a vállát, aztán megindult az emelkedőn.

Esetlenül araszoltunk a jégsapkás úton. *Még ugyanott vagy*, kérdezte, *anál a tudod, hol*. Előrenyomta az állát, kihúzta magát. Ez a merev tartás, anyánk tartása, még ha szerettem is volna, soha nem idomult belém. Egyszerre undorodtam tőle és csalogatta elő a házi csirkepörkölt ízét a számban. *Nemrég léptettek elő*, mondtam. Atesz megvakarta az orrlyukát, összedörzsölte a mutató- és a hüvelykujját, majd zsebre vágta a kezét. *Any legalább már nem csesztet, hogy keressek többet*, viccelődtem. Atesz hallgatása úgy ült a vállamra, mint a sóder.

Egy mókus szaladt át előttünk, elejtett egy megfagyott banáandarabot. Megállt, zihálva nézett vissza ránk, majd felsurrant egy fára. *Dobjuk oda neki*, mondta Atesz. Lehajoltam érte, de megcsúsztam, előreszaladtam pár lépést, és kalimpálva elestem. Ateszban bennerekedt a meglepett csend, aztán felkacagott. Elmosolyodtam. *Emlékszel, hogy régen mindig úgy vonyítottál, mint egy kutya, amikor elestél*, kérdezte, *úgy hívtunk a srácokkal, hogy Tragacs*. A fenekemre ültem, helyezkedtem kicsit rákjárásban. Idelentről jobban látszott, mekkora tokája nőtt. Bólintottam.

Megpróbáltam felállni, de kicsúszott alólam a talaj, ismét a tenyeremre rogytam. *Nem megy*, mondtam. Atesz tett néhány lépést óvatosan, mire neki is megbicsaklott a lába, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Megint zsebre vágta a kezét, elgondolkodott. *Egye fene*, csapott rá a combjára, és négykézlábra ereszkedett. Elnevettem magam, és mellé soroltam. Így haladtunk tovább. Elhúzott mellettünk egy busz, a sofőr ránk dudált, az utasok elképedve néztek vissza ránk.

Nekinyomtam a nyelvem a fogamnak, megéreztem az égésnyomot a nyelvemen, amit anyánk hívása után szereztem. Jólesett leforrázni, amit tőle örököltem, csak az övében daganatok nőttek. Mint a szöveget, hagytam, hogy belém kalapálják a fájdalmat. Megálltam, előrenéztem. Atesz folytatta az utat. Amikor már biztos voltam benne, hogy nem lát, belenyomtam a homlokom egy hókupacba. Élveztem a velőig hatoló hideget. *Legalább anya miatt csináljunk úgy, mintha*, szóltam utána. Nem felelt.

Oldalra néztem. Egy nyüszítő puli ült a ház boltíve alatt, pipafüstöt eregetett az orra. *Nézd már, ez az igazi Tragacs*, kiáltottam Atesz után. Elnéztem egy darabig a hájas fenekét, vártam, hogy visszafordul, de nem tette. Erre számítottam, mégis rosszul esett.

Utánasiettem, és tartottam vele a lépést. Épp annyira nézett oldalirányba, hogy lásson engem, de ne kelljen rám néznie. *Anyának jólesne, ha*, kezdtem bele, de inkább nem fejeztem be. Ez a begyakorolt engesztelés, mint valami széthordott zokni, kilyukadt, és nem volt már gusztusom felvenni többé. Diszkószám csendült fel a zsebében. Nem nyúlt utána.

Szorongatóan változatlanak tűnt az utca. Mintha még a Szabóék autója is pontosan ugyanott állna azóta, amióta utójára jártunk itt együtt. Egy szellőzőnél felolvadt a jég, megálltunk melegedni. *Ez eddig is itt volt*, kérdeztem. Atesz lesajnálón pillantott rám. Ismét diszkószám. Felállt, remegő kézzel vette fel a telefont. *Anyá az*, mondta. Ingerült hangszíve gumilabdaként pattogott az alvó utcában, miközben vele beszélt.

Letette, sóhajtott egyet fáradtan, és kifújta az orrát. Felálltam. Kinyújtottam a lábam, köröztem néhányat a karommal. Közel jártunk a lakáshoz. Lesöpörtem a nadrágomra tapadt havat, és tekintetem Atesz pöfeteg

képére emeltem. Megtörölte kétszer az orrcimpáját a zsebkendőjével, majd végighuzigálta a bajuszán az ujját. A szalámi csomagolásán megcsillant egy elhaladó autó fényszórója. Zúzmarává ért bennem a harag. Kihúztam a szalámit a táskájából, elhajítottam, és futásnak eredtem. Pár lépés után azonban elcsúsztam, bevertem a fejem. A gyér esti világitásban is láttam, ahogy kiserken a vérem. Elképzelttem anyámat, ahogy aggodalmasan felciccen, amikor meglát. Az ijedtségtől tovább nő a daganata. Atesz tett néhány lépést utánam, de ő is elesett, zsuponyi levegő robbant ki belőle. Feltápáskodtam, esve-keelve haladtam előre. Atesz felnyögött mögöttem. Minden léptemmel roppant alattam a jég, mintha forrna a lábam. Atesz egyszeriben utolért, megfogta a bokámat, hátrahúzott, és megelőzött. Kilógott a hája. *Hogy nézel ki, te állat*, kiáltottam utána.

Visszanézett, de a lendülettől ráesett a tenyerére. Felszisszent, a hátára fordult, a csuklóját szorította, miközben lihegve köhögött. Odavonszoltam magam mellé. Világított a birsalmasajt hasa. Levettem a kesztyűm, ráleheltem az öklömre, és behúztam neki egyet. Aztán még egyet. És még egyet. És megint egyet. *Ki most a Tragacs*, üvöltöttem az arcába. Kidüledt szemekkel, remegve bámult rám, nem védekezett.

Odavágtam hozzá a kesztyűmet, és felkeltem. Minden izmomat megfeszítve rohantam, marta a fagy a torkomat, megkövült a levegő a tüdőmben. Kidugtam a nyelvem, hogy enyhüljön a fájdalom. Már majdnem a kapuhoz értem, amikor megmarkolták a karom. Atesz teste az enyémbé folyt, hörgése az enyémmé, morgásom az övé. Kezünk karunkba fonva, nyálunk nyálunkkal keveredve, lábunk térdhajlatunkba rúgva, fogunk a bőrünkbe mélyesztve, miközben anyám farkaséhes betegsége türelmetlenül várta a hazatérésünket.